

Sygn. akt I CSK 423/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa P. sp. z o.o. w Ł.

przeciwko M. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza do strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego M. spółki akcyjnej z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 lutego 2016 r., którym zasądzona została od pozwanego na rzecz powoda P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwota 2 445 598,17 złotych z odsetkami ustawowymi, w pozostałej części powództwo zostało oddalone i rozstrzygnięte co do zasady poniesienie kosztów postępowania.

W sprawie ustalono, że powód sprzedawał pozwanej wina w celu dalszej odsprzedaży w sklepach należących do jej sieci. Strony łączyły kolejno zawierane umowy odnośnie do współpracy dotyczącej dostaw oraz usług świadczonych przez pozwaną na rzecz powoda. Z usługami tymi, wymienionymi licznie w uzasadnieniu wyroku łączyła się zapłata, która stała się tak uciążliwa dla powoda, że postanowił zakończyć stosunki umowne z pozwaną i wezwał ją do zapłaty łącznie 2 754 927,77 złotych jako zwrotu świadczeń stanowiących należności inne niż marża, potrąconych przez pozwanego na zasadzie kompensaty. Sąd uznał, że opłaty otrzymane przez pozwaną od powódki nie stanowią opłat określonych w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (dalej jako u.z.n.k.).

Oddalając apelację pozwanej Sąd drugiej instancji uznał prawidłowość ustaleń faktycznych, trafność oceny zgromadzonego materiału dowodowego i stwierdzenie popełnienia przez pozwanego czynu nieuczciwej konkurencji. Na potwierdzenie tego przytoczył obszernie wywody uzasadnienia, ze wskazaniem poglądów orzecznictwa, które w podobnych okolicznościach także przyjęło rozstrzygnięcie zbieżne z orzeczeniem w niniejszej sprawie.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 oraz art. 353¹ k.c., a także art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. w związku z art. 536 § 1 i art. 353¹ k.c. przez niewłaściwe zastosowanie. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie po uchyleniu wyroku oddalenie powództwa w zakresie objętym skargą oraz zasądzenie kosztów postępowania,

a także orzeczenie o zwrocie części spełnionego świadczenia, zaskarżonego skargą kasacyjną.

W odpowiedzi na skargę strona powodowa wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwana, wskazując art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. stwierdziła, że występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne dotyczące rozstrzygnięcia, „czy przepis art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. zezwala na to, aby okresowe rabaty potransakcyjne o stałej wielkości ustalonej w umowie jako procent od obrotu i przysługujące kupującemu od każdej konkretnej wartości sprzedanego towaru były traktowane, jako zwykłe obniżenie ceny kupna towarów realizowane w ramach zasady swobody umów?”.

Strona pozwana przeprowadziła szczegółowy wywód prawny, mający uzasadnić trafność pytania i obiektywną potrzebę wypowiedzenia się we wskazanej kwestii przez Sąd Najwyższy. Jednakże skarżący nie zauważył, że w niemal tożsamym jak w tej sprawie stanie faktycznym wywiedziona została przez tego samego skarżącego, reprezentowanego przez tego samego pełnomocnika skarga kasacyjna, która została rozstrzygnięta wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2018 r. w sprawie I CSK 244/17. Była ona poprzedzona licznymi podobnymi orzeczeniami Sądu Najwyższego, o których jest mowa w szczególności w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2017 r. I CSK 658/16. W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy prezentuje pogląd, że wprowadzenie narzucanie dodatkowych opłat na sprzedawcę przez kupującą dużą firmę handlową z reguły stanowi przypadek, o którym jest mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k., ale należy podejść indywidualnie do każdej sytuacji. Konieczne jest ustalenie charakteru tzw. współpracy stron i znaczenia ekonomicznego oraz prawnego pobieranych opłat; w wypadku opłat potransakcyjnych konieczne jest powiązanie z innymi czynnikami, jak zwłaszcza z wysokością obrotu.

Mając to na uwadze, nie zostało wykazane spełnienie cechy nowości przez problem prawny sformułowany we wniosku, a to jest niezbędne w sytuacji powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tak więc należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.